

jež věděla velmi dobře o tom, má-li obžalovaný nějakou její věc, ježto přece měla inventář všech věcí propůjčených zaměstnancům, takže mohla žádati za vrácení svítilny, jsoucí v moci obžalovaného. Výrok nalézacího soudu ohledně odsouzení obžalovaného pro krádež svítilny spočívá tudíž na mylném výkladě zákona, poněvadž jednání to správně bylo by podřaditi pod skutkovou podstatu zpronevěry, k níž stačí, že pachatel svěřené věci nevydá v čas, kdy ji vydati má, ať si sám ji zadržuje, nebo zatajuje, nebo s ní již disponoval.

Čís. 1505.

Nezáleží na tom, zda byla škoda pachatelem nahrazena (§ 229 b) tr. zák.) před soudním úkonem, majícím za následek přerušeni promlčení (druhá věta §u 22 7 tr. zák.), či po tomto úkonu, jen když se tak stalo do vynesení rozsudku nalézacím soudem.

(Rozh. ze dne 18. února 1924, Kr II 123/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 22. ledna 1923, pokud jím byl obžalovaný sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin krádeže dle §§ů 171, 176 II. c) tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek má sice za to, že jest skutková podstata zločinu krádeže dána, sprostňuje však obžalovaného z obžaloby z důvodu promlčení, dovozuje, že více než 5 roků uplynulo od doby, kdy obžalovaný čin spáchal, že pachatel nemá žádného užitku ze zločinu v ruce, jelikož nalezená platina byla poškozenému záводу vydána a obžalovaný nedopustil se po čas, ku promlčení stanovený žádného zločinu. Stížnost veřejného žalobce napadá tento výrok důvodem zmatečnosti dle čís. 9 b) §u 281 tr. ř. Nelze s ní souhlasiti. Pro náhled, jí hájený, že náhrada škody musí nastati před provedením úkonu, působícího přerušeni promlčení, neposkytuje zákon opory. Platný zákon trestní nespokojuje se ovšem s uplynutím doby, nýbrž činí v §u 229 tr. ř. promlčení závislým na řadě dalších podmínek, žádaje obzvláště, by pachatel neměl již žádného užitku z trestného činu (písm. a), by nahradil podle své možnosti způsobenou škodu (písm. b) a by se po čas, ku promlčení určený, nedopustil nového zločinu (písm. d). Má-li podmínkou touto býti podáno svědectví o tom, že se pachatel polepšil, slouží první dvě podmínky zřejmě zájmům osoby, trestným činem poškozené, třebaže snad podmínka písm. b) poukazuje současně k požadavku, by pachatel osvědčil účinnou lítost. Promlčením nastavší beztrestnost pachatelova nemá se přičítati právnímu citu obyvatelstva, najmě poškozeného, který by asi těžce nesl, že pachatele nestihne trest, ačkoliv trvá — v celku nebo částečně — ještě přesun, nastavší trestným činem co do majetkových poměrů ve prospěch pachatelův a na úkor poškozeného, a při-

padný nárok na beztrestnost má býti pachateli podnětem, by napravil způsobenou škodu, pokud může tak učiniti dle povahy trestného činu a dle svých sil. S hlediska zájmů poškozeného je však nepopíratelně zcela lhostejným, byl-li onen bezprávný přesun odčiněn a byla-li škoda nahrazena před zahájením trestního řízení či po něm. Tomu, že toto hledisko poškozeného jest i hlediskem a stanoviskem zákona, nasvědčuje i to, že zákon používá slov »po čas ku promlčení určený« v podmínce písm. d), ale nepoužívá stejného neb obdobného obratu v podmínkách písm. a) nebo písm. b); ba v podmínce písm. a) poukazuje zákon, užívaje přítomného času slovesa k tomu, že tato podmínka musí býti splněna v době, kdy promlčení se posuzuje, t. j. v době vynesení rozsudku. Při správném výkladu zákona nezáleží tudíž na tom, byla-li škoda pachatelem nahrazena před soudním úkonem, majícím za následek přerušení promlčení dle druhé věty Šu 227 tr. zák., či po takovémto úkonu. Rozhodným jest jen, byly-li v době vynesení rozsudku splněny také podmínky písm. a) i písm. b). V tomto případě byla věc, kterou obžalovaný svého času ukradl, v době rozsudku již v rukou poškozeného závodu. Stěžovatel nahradil škodu potud, že svolil, by tato věc, při zahájení trestního řízení u něho zabavená, byla poškozenému ihned při hlavním přelíčení vrácena, kdežto bez tohoto svolení byla by se mohla vrátiti majiteli teprve po právoplatnosti odsuzujícího rozsudku (§ 367 tr. ř.). Poškozený neuplatňoval nižádné další škody z trestného činu, žádaje pouze náhradu za právní zastupování. Ani jinak není ve spisech poukazů na to, že poškozený utrpěl odnětím věci další škodu, než jaká záleží ve věci samotné. Nebyl tudíž v době rozsudku žádný užitek v držení obžalovaného a škoda byla jím, pokud mu to bylo možno, nahrazena.

Čís. 1506.

K pojmu »svěření« (§ 132 III. tr. zák.). Spadá sem poměr otčima a pastorkyně.

(Rozh. ze dne 18. února 1924, Kr II 186/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 13. února 1923, pokud jím byl obžalovaný podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin dle Šu 132 III. tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek uznává, pokud je dotčen zmateční stížností veřejného obžalobce, obžalovaného vinným zločinem Šu 128 tr. zák., jehož se dopustil tím, že zneužil v roku 1922 nevlastní, dne 9. dubna 1914 narozené